

Пріятелитѣ подирѣ смъртьтъ

Единъ баща приказвалъ веднѣжъ на дѣцата си слѣдующѣтъ причтъ: Царьтъ повикалъ управителя на единѣ областъ да даде счетъ на управленіето си. Като чули това онѣзь, които той ималъ за найвѣрны пріатели, оставили го да си иде, безъ да излѣзатъ отъ къщи да го испратятъ. А други на които ималъ по-малко довѣріе, испратили го до прѣдѣлытъ на областьтъ. Другы пакъ, къмъ които той нѣмалъ никакво довѣріе, придружили го чакъ до царскыйтъ прѣстолъ и говорили на царя за негово добро.

Дѣцата като чули тѣзи приказкѣ отъ бащѣ си, не разбирали кои сѣ тѣзи пріатели. Тогазь баща имъ казалъ: „И чловѣкъ въ този свѣтъ има три вида пріатели, които тогазь само познава, когато се повыка отъ този свѣтъ, да даде отвѣтъ за дѣлата си прѣдъ Бога: Първытъ сѣ богатството и имотьтъ, които кога умрѣ чловѣкъ, оставатъ си на мѣстото; вторитъ сѣ родниньтъ и пріателитъ, които го испроваждатъ до гробьтъ; [а третитъ сѣ добрытъ работы, които отиватъ съ нѣ